

POVZETEK

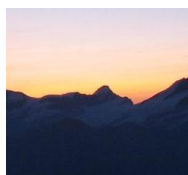
Gluha črnina
na dušo seda,
telo razjeda.

Pred svitom.

Bolečina
kot renčeči psi
trga srce,
duše, telesa ne spusti.

Pred svitom.

Misli
kot težki, črni oblaki,
polni groma in dežja,
se plazijo
po vseh kotih.
Pred svitom...

Samotna ladja sem,
ki seka brazde
v morju žalosti.
Samoten galeb sem,
ki kroži
v morskih meglicah

pogrešanja.
Samotna lastovica sem,
ki ne more
daleč poleteti.
Zlepljena so krila
od solza ljubezni...

Biserno se morje blešči,
išče najlepše oči,
me nežno poljublja,
globino čustev mi obljublja,
me zavaja in ljubkuje,
samo moj užitek pričakuje...
A ko zdrznem se
zaradi lastnega odseva v globini,
samota moj spremljevalec je edini.
Vem.
Edini.

Človek
celo življenje
prihaja
k sebi
zato,

da na koncu odide
od sebe...

Življenje, kot na nebu ognjena strela,
življenje, kot regratova lučka, nežna, bela,
Življenje, kot večnost in kot hip,
trdo kot skala in občutljivo kot srca utrip.

V njem vse barve razlite,
vse drobne čeri prefinjeno skrite
in čustva dana - jih čutiti
in možnosti dane - kako jim uiti.

Ljubezen strastna, silna in žgoča bolečina,
vse zato, da raste človeka veličina.
Če le hočeš in dopustiš,
lahko vse sprejmeš in doživiš.

Življenje, življenje to eno samo
in v njem vse, prav vse dano...
Ga čutim, da hip ni hipu enak,
pa ga častim vsako zoro, vsak mrak...